

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.318 van 21 december 2001
in de zaak A. 82.391/XIV-3491.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. DOCKX,
 kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
 Koningstraat 100 bus 3

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van vermeende XXX nationaliteit, op 8 februari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 juli 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 december 1998;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DOCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE die, loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 2 juni 1998 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 28 juli 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 24 november 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij de onontvankelijkheid van het verzoekschrift opwerpt doordat het niet aanduidt “welke wetsbepalingen de bestreden beslissing zou schenden” en doordat de feiten en het middel onder eenzelfde titel worden besproken waardoor “niet duidelijk (...) blijkt welke exact de ingeroepen middelen tot vernietiging van de bestreden beslissing zijn”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij de onontvankelijkheid van het verzoekschrift opwerpt doordat het middel niet is uiteengezet als bedoeld in artikel 2, § 2, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert als volgt:

“1. Verweerders werpen ten onrechte de onontvankelijkheid op van het verzoekschrift op grond van het feit dat zij menen dat de rechtsmiddelen waarop verzoeker zich beroept niet expliciet zouden zijn vermeld, quod non.

Uit de uiteenzetting van de feiten en middelen in het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker zich beroept - minstens impliciet - op de rechtsgronden van machtsafwending (bestreden beslissing is gesteund op onvolledig onderzoek en vooringenomenheid omtrent de goede trouw van verzoeker) en schending van het recht op verdediging (gezien de gebrekkige vertaling en daaruit voortvloeiende besluitvorming door verwerende partijen) gesteund op de ingeroepen

“bedrieglijkheid” de welke in tegenstelling tot wat verweerders voorhouden niet of minstens volkomen onvoldoende is bewezen en gemotiveerd.

2. Dat tenslotte verwerende partijen voorbijgaan aan het rechtsmiddel van het non-refoulementbeginsel van het Verdrag van Genève dat expliciet in het inleidend verzoekschrift wordt vermeld en waarop eerste verweerster trouwens repliceert in haar memorie van antwoord.”;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij een geheel van feiten en middelen uiteenzet dat luidt als volgt:

“Verzoeker, is van XXX nationaliteit, doch afkomstig en woonachtig in de regio K. en behorend tot de etnisch A. bevolkingsgroep, voorwerp van vervolging door de XXX autoriteiten en politie.

Gezien verzoeker als sympathisant van de als "terroristisch" bestempelde L. gezocht en fysiek bedreigd was door de XXX politie heeft verzoeker via M. zijn land ontvlucht om op 02 juni in België politiek asiel te vragen.

De motivering van het verwerpen van het dringend beroep steunt op het "niet eensluidend" karakter van verzoekers verklaringen afgelegd bij zijn aankomst enerzijds (Dienst vreemdelingenzaken) als voor de Commissaris generaal, anderzijds.

In het bijzonder wordt gesteld dat verzoeker niet eensluidend was betreffende het al dan niet (fysiek) bedreigd zijn door de XXX politie en het niet (opnieuw) vermelden van een convocatie van de politie in maart 1998.

Er dient benadrukt dat verzoeker bij zijn verklaringen zowel voor de dienst vreemdelingenzaken als voor de Commissaris-generaal werd bijgestaan door vertalers die geenszins een volledige en adequate vertaling en weergave van het relaas van verzoeker hebben weergegeven; gezien verzoeker (die trouwens zeer laag geschoold is) immers slechts zijn streektaal machtig is waardoor niet alle details en elementen van zijn vertoog hun neerslag vinden in de geacteerde verklaringen en daardoor (vermeende) tegenstrijdigheden of hiaten bevatten.

Het is evident dat de weergave van het relaas van een asielzoeker die zich slechts zeer gebrekkig kan uiten niet kan worden beschouwd als een ambtelijk rapport met een gestructureerde en chronologische opsomming van feiten en rechtshandelingen.

Ook de beweerde gebrekkige geografische kennis van verzoeker of de gebrekkige beschrijving van identiteitsdocumenten gebruikt in zijn regio, zijn slechts de bevestiging van moeilijkheden die verzoeker heeft om zowel de juiste bedoeling en draagwijdte van de gestelde vragen te begrijpen alsook zijn zeer geringe scholingsgraad en kennis.

Het "niet eensluidend" zijn van de verklaringen van verzoeker of zijn gebrekkige kennis zijn dan ook geen voldoende grond om te besluiten dat "niet het minste geloof kan worden gehecht" aan de afkomst en het vluchtrelaas van verzoeker en dat zijn aanvraag bedrieglijk zou zijn.

Dergelijke vermoedens zijn in rechte onvoldoende bewijskrachtig om de beslissing in rechte te gronden.

De verplichting om, ten gevolge de verwerping van het dringend beroep, het Belgische grondgebied te verlaten is hoe dan ook strijdig met het non-refoulement beginsel van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; gelet op de thans niet betwiste oorlogstoestand en vervolgingen die plaats hebben in XXX en K. in het bijzonder.”;

2.4. Overwegende dat uit deze uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk de schending inroept van het non-refoulementbeginsel, weergegeven in artikel 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951; dat uit deze uiteenzetting ook blijkt dat de verzoekende partij aanvoert dat "dergelijke

vermoedens in rechte onvoldoende bewijskrachtig (zijn) om de beslissing in rechte te gronden" en dat het "'niet eensluidend' zijn van de verklaringen van (de verzoekende partij) of (haar) gebrekkige kennis (...) dan ook geen voldoende grond (zijn) om te besluiten dat 'niet het minste geloof kan worden gehecht' aan de afkomst en het vluchtrelaas van (de verzoekende partij) en dat (haar) aanvraag bedrieglijk zou zijn"; dat de verzoekende partij derhalve in wezen aanvoert dat de beslissing steunt op onwettige motieven; dat overigens de verwerende partijen, weliswaar in ondergeschikte orde, een middel ontwaren in de uiteenzetting van de verzoekende partij, in die zin dat ze, zoals hierna zal blijken, in hun memorie van antwoord antwoorden op de voorgaande kritiek betrokken op het wettigheidsonderzoek van de motieven van de beslissing; dat evenwel de rechten van de verdediging van de verwerende partijen dienen te worden gevrijwaard door het middel zo te begrijpen als de verwerende partijen het hebben begrepen en in redelijkheid mochten begrijpen; dat derhalve om die reden de interpretatie van de draagwijdte van het middel door de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord -uit de uiteenzetting zou volgens de verzoekende partij blijken dat de rechtsgronden "machtsafwending" en schending van de rechten van verdediging zijn- niet kan worden bijgetreden; dat voor het overige de exceptie *obscuri libelli* wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat, voor zover de verzoekende partij zich beroept op artikel 33 van de Conventie van Genève, dient in herinnering te worden gebracht dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekster de rechtstreekse schending van artikel 33 van het verdrag van Genève niet dienstig kan inroepen; dat het middel, voor zover het op de schending van "het non-refoulement beginsel van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951" betreft, niet-ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat, wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft, de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende uiteenzet:

“- Vooreerst verklaart verzoeker dat de bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op de niet eensluidendheid van zijn verklaringen.

Verweerder wenst op te merken dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid inzake de asielprocedure correct heeft uitgeoefend. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag hetzij ontvankelijk te verklaren hetzij niet ontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering genomen door de Minister te bevestigen op basis van een aantal

criteria. Eén van de onontvankelijkheidsgronden is de "bedrieglijkheid". Het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn. Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan het bedrieglijk karakter worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoonst ten opzichte van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier. Rekening houdend met de discrepanties en tegenstrijdigheden, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, heeft de Commissaris-generaal terecht besloten tot de bedrieglijkheid en de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag.

- Volgens verzoeker zouden de in de beslissing opgenomen tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat hij, zowel voor het Commissariaat-generaal als de Dienst Vreemdelingenzaken, werd bijgestaan door vertalers die geen volledige en adequate vertaling van verzoekers verklaringen zouden hebben gegeven. Verweerder wenst op te merken dat verzoeker noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal enige opmerking heeft gemaakt over een eventueel vertalingsprobleem en tijdens beide interviews werd bijgestaan door een tolk die de A. taal machtig is (zoals hijzelf had gevraagd op 02 juni 1998). Verzoeker kan in dit stadium van de procedure niet hard maken dat de in de bevestigende beslissing van weigering van verblijf opgenomen tegenstrijdigheden, het gevolg zouden zijn van een verkeerde vertaling van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal. Verzoeker toont op dat punt niet aan dat de bestreden beslissing onwettig zou genomen zijn.”;

3.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende uiteenzet:

"Bovendien dient vastgesteld dat de affirmaties van verzoekende partij niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven zou steunen.

Door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die deden besluiten het dringend beroep als ongegrond af te wijzen, heeft de Commissaris-generaal zijn beslissing naar behoren gemotiveerd.

De aangevochten beslissing bevat een duidelijke weergave van de opgegeven feiten om te besluiten dat

- de door verzoeker afgelegde opeenvolgende verklaringen zijn niet eensluidend voor wat de aard van het contact met de XXX politie betreft;
- verzoeker kan geenszins aannemelijk maken dat hij effectief uit G. (K.) afkomstig zou zijn, gelet op zijn onvermogen een aantal elementaire vragen m.b.t. de ligging, de telefoonprefix, het postnummer e.d. van deze plaats of van andere nabij gelegen plaatsen (correct) te beantwoorden;
- verzoeker bezit geen identiteitsdocumenten en kan daarvan ook geen juiste beschrijving geven.

Terwijl verzoekende partij de door de Commissaris-generaal gedane vaststellingen geenszins weerlegt.

Naar aanleiding van het ingeleide beroep werd door de Commissaris-generaal het dossier ter griffie van de Raad van State neergelegd, alwaar de verhoorverslagen kunnen worden nagezien en blijkt dat de Commissaris-generaal geenszins op onredelijke wijze de door verzoekende partij afgelegde verklaringen heeft beoordeeld.”;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert als volgt:

"3. Gezien uit de memorie van eerste verweerster blijkt dat de bestreden beslissing tot het onontvankelijk verklaren van het verzoek van verzoeker steunt op (het vermeend) bedrog in hoofde van verzoeker omtrent zijn ware afkomst en identiteit, kan verzoeker thans een (recent verkregen) eensluidend afschrift en vertaling van zijn huwelijksakte voorleggen waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk afkomstig is van de woonplaats G. in de (toenmalige) republiek XXX, regio K. Dat deze akte trouwens ook de namen van de ouders van zowel hemzelf en zijn echtgenote vermeldt.

(...)

4. Dat verwerende partijen, gelet op de gekende actualiteit van de afgelopen jaren en maanden in K. toch moeilijk kunnen volhouden dat een eventuele terugzending (op het ogenblik van de bestreden beslissing, uiteraard) geen gevaar opleverde voor de fysieke integriteit en veiligheid van verzoeker.

Dat bijgevolg de verwerende partijen falen in hun verweer en verzoeker volhardt in zijn verzoek tot vernietiging van de bestreden beslissing.";

3.2.4. Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is en dit op grond van twee motieven, met name de vaststelling dat enerzijds de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij niet eensluidend zijn en dat anderzijds de verzoekende partij "geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat (zij) effectief uit G. (K., XXX) afkomstig is"; dat de commissaris-generaal dit uiteenzet als volgt:

"Vooreerst moet opgemerkt worden dat betrokkenes opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens een eerste huiszoeking naar wapens door de politie zou zijn mishandeld, waarna hij nadien ging onderduiken bij familie. Tijdens een tweede huiszoeking zou betrokkenes echtgenote bedreigd zijn. Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene uitdrukkelijk dat hij nooit oog in oog heeft gestaan met de XXX politie en dat zijn echtgenote nooit het slachtoffer is geweest van bedreigingen door de politie. Verder repte betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, met geen woord over een convocatie van de politie die hij in maart 1998 zou hebben ontvangen.

Er moet voorts opgemerkt worden dat betrokkene, die niet in het bezit is van enig identiteitsdocument, geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij effectief uit G. (K., XXX) afkomstig is. Betrokkene blijft immers het antwoord schuldig op een aantal elementaire vragen met betrekking tot zijn beweerde woonplaats, alhoewel hij daar geboren en getogen zou zijn. Zo kan hij geen enkel omliggend dorp van G. opnoemen en situeert hij P. als één van de dichtstbijgelegen steden van G. (P. ligt in het noord-westen en G. in het zuid-oosten van K.). Verder kent betrokkene noch de telefoonprefix noch het postnummer van G. of van andere dichtstbijzijnde steden of dorpen. Bij de vraag naar zijn identiteitsdocumenten kan hij tenslotte noch een juiste beschrijving geven van de identiteitskaart noch van het paspoort, die in K. gebruikelijk zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken had hij het bovendien enkel over een paspoort dat hij in K. zou hebben achtergelaten.";

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat wat het eerste motief betreft waarop de bestreden beslissing steunt -het niet eensluidend zijn van de verklaringen van de verzoekende partij- de verzoekende partij aanvoert dat zij werd bijgestaan door vertalers "die geenszins een volledige en adequate vertaling en weergave van (haar) relaas (...) hebben weergegev(e)n" en dat "de weergave van het relaas van een asielzoeker die zich slechts zeer gebrekkig kan uiten niet kan worden beschouwd als een ambtelijk rapport met een gestructureerde en chronologische opsomming van feiten en rechtshandelingen";

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft verklaard bijstand te verzoeken van een tolk van A. taal tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag; dat voorts uit het administratief blijkt dat zij haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend; dat eveneens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nooit enige kritiek heeft geuit op de kwaliteit van de geleverde vertalingen; dat derhalve de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij blijken; dat derhalve de verzoekende partij niet aantoont dat de commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep, de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat de kritiek op het eerste motief niet tot het gegrond bevinden van het middel kan leiden;

Overwegende dat de verzoekende partij ook inhoudelijke kritiek uit op het tweede motief van de bestreden beslissing; dat evenwel het eerste motief, dat hiervoor wettig is bevonden, de bestreden beslissing op zich draagt; dat de kritiek op het tweede motief zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénnentwintig december tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
	W. GEURTS,	staatsraad,
		griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.